

[Svend E. Johansen.]

skønt strengt taget skulde det ikke være det — at gøre Tingets ærede Medlemmer opmærksom paa, at siden jeg første Gang blev præsenteret for denne Sag vedrørende Foreningen af danske Motorejere i 1936 — jeg var da lige kommet ind i dette Ting og havde ingen Erfaringer, men derimod en blaaøjet Tro paa Autoriteter og Embedsmænd og var ikke i Stand til at se igennem denne Sag —, er Sagen gennemløbet en Udvikling, der bl. a. kendetegnes ved en Kommissionsdomstol, som har undersøgt og gravet Materiale frem, Materiale, der fuldt ud begrundet min Stilling til Sagen i Dag, som jeg har givet Udtryk for i min Argumentation heroppe fra, en Argumentation, som der — det vil jeg have Lov til at understrege — ikke er blevet rokket ved fra nogen Side, heller ikke af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Justitsminister, at mine stærke Angreb paa Embedsmændene — de *var* stærke, og de var bevidst stærke — dem staar jeg ved, hvert eneste Ord. Jeg dokumenterede dem Trin for Trin, og jeg maa ud fra mit Kendskab netop til Embedsvældet i Dag, som jeg har talt om før her i det høje Ting, stadig fastholde, at der findes et unaturligt Embedsvælde i vort Land, som paa mangfoldige Omraader kvæler det sunde Initiativ og paa mangfoldige Omraader holder gammel Uret bestaaende. Jeg gjorde det i mit første Svar til Justitsministeren, og jeg skal gentage det her, jeg anerkender Ministerens varme Forsvar for sine Medarbejdere, men jeg maa understrege, at Følelser er nu engang ikke nok, Realiteterne tæller med; Realiteterne kan jeg markere i Søjlehussagen, i Skt. Hanssagen, i denne Sag og i mangfoldige andre Tilfælde, hvor Mennesker, der har følt sig uretfærdigt behandlet, har henvendt sig til mig og bedt om min Assistance. Jeg kan i Løbet af meget kort Tid nemt kaste en halv Snes Forespørgsler paa Tingets Bord, hvor Justitsministeren paa Embedsmændenes Vegne vil kunne komme til at tage Stilling til mange mærkværdige Begivenheder.

Nej, Kritik er nødvendig for at faa Ændringer gennemført, og det kan ikke nytte, man indtager det Standpunkt, at i denne Tid skal vi gaa stille med Dørene. Denne Tid er først og fremmest for denne Rigsdag og for Ministeriet en Tid, hvor man skal gøre op med alle de gamle Sager og faa dem likvideret. Skulde man saa

blive nødt til at likvidere en eller anden Embedsmand, der ikke vil kunne staa for denne Udrensning, ja, saa lad ham ryge med ved samme Løjlighed. Der sker ingen Skade derved, man kan faa en ny og frisk i Stedet for.

Ministeren skulde stille Forslag om Nedsættelse af et Udvalg, et Nævn, en Kommission, eller hvad man vil kalde det, et Oprensningsudvalg, der tog sig af alle de gamle Sager og paa helt frisk Maade og ganske uafhængigt af Ministeriet fik dem bragt ud af Verden. Saa skabte man den naturlige Tillid til og Tryghed over for vor Retspleje, og man skal nu i det lange Løb være forsigtig med at udsætte Retsplejen for alt for alvorlige Rystelser. Hvis først Retssikkerheden bringes i Fare, er der forfærdelig meget, der rykker ind i Farezonen, og som maaske ikke vil kunne bestaa.

Jeg vil tilslutte mig den af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen og stemme for den, og skulde den blive vedtaget og et Udvalg blive nedsat, maa jeg maaske have Lov til som denne Sags Rejser her i Tinget at henstille til Udvalget virkelig at gaa i Gang med den Opgave, som Udvalget skal beskæftige sig med, at faa den rensat ud og derigennem faa vist de forskellige Institutioner, at nu vil det danske Folketing ikke længere taale Uretfærdighed, nu vil det aktivt skride ind derimod.

Justitsministeren (Unmack Larsen):

Der er en Ting i det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansens Bemærkninger, som jeg fuldt ud kan tiltræde: jeg vilde saa sandelig ønske, at der fandtes en særlig Institution eller en særlig Voldgiftsret, eller hvad man vil kalde det, hvortil man kunde henvise Sager som den, der her er Tale om. Det vilde sikkert spare det danske Samfund for mange Penge, hvis vi i Justitsministeriet kunde blive fri for at beskæftige os med den Slags Sager. For det er netop Sagen — det er jo ikke alene et økonomisk Spørgsmaal —, at det er lige meget, hvad Justitsministeriet gør i den Slags Sager: man faar altid Utak, fordi der, som bekendt, er to Parter i en Sag, og den, der har Uret, er altid den angribende over for Justitsministeriet.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg kan tiltræde den Paastand, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, hvorefter der nedsættes et Udvalg, til hvilket jeg er villig til at afgive de fornødne Op-